

Arrest

nr. 151 208 van 25 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad KORTRIJK, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 6 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 6 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij aan.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

Er dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de bijlage 19ter van 16 juli 2014, blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn, “bewijzen van financiële steun in het verleden van de moeder aan de zoon, attest OCMW, bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg, bewijs behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering voor Belg en familie, paspoort geldig tot 26.11.2017” heeft neergelegd. Daarnaast, wordt de verzoekende partij ter gelegenheid van de bijlage 19ter verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 15 oktober 2014, de volgende documenten voor te leggen: “attest van onvermogen uit het land van herkomst”. Blijkens het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij vóór 15 oktober 2014 de stukken heeft neergelegd waarom haar uitdrukkelijk werd verzocht door middel van een bijlage 19ter. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren bij de verzoekende partij en haar uit te nodigen de gevraagde stukken alsnog neer te leggen, is de Raad van oordeel dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij bij de afgifte van de bijlage 19ter aan heeft gegeven welke documenten nog dienden neergelegd te worden in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Het motief van de bestreden beslissing steunt bijgevolg op de gegevens van het dossier. Als na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten worden overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag. Het recht op verblijf kan bijgevolg niet worden erkend wanneer de gevraagde stukken niet werden voorgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu gelet op bovenstaande vaststellingen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf, zodat het ganse betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft de verzoekende partij geheel in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat aan de verzoekende partij uitdrukkelijk schriftelijk werd meegedeeld dat zij binnen de drie maanden een attest van onvermogen uit het land van herkomst diende voor te leggen. De schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van de manifeste beoordelingsfout betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat voormelde schending uiteen te zetten zodat dit onderdeel van het middel conform artikel 39/69 §1, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is."

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 19 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 30 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP merkt op dat zij een aanvraag gezinshereniging als descendent van een Belg heeft ingediend en dat zij in het licht van artikel 8 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel had moeten worden gehoord. Dit is niet gebeurd, dus het middel is gegrond."

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 19 mei 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift door dit middel gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 11 mei 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6 Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van de verwerende partij kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET